

Пригоди в зачарованому місті

Галина Малик

УРИВКИ

Джерело: [Портал про Закарпаття](#)

ПЕРША ОПОВІДКА про Клюбика

Жив-був на світі КЛЮБИК.

Маленький, кругленький і дуже веселий.

Ще б пак! Адже він жив на горіщі старого-престарого, але теж дуже веселого клубу. Чого веселого? Бо в ньому кожного дня збиралися діти.

А для чого збираються діти?

А для того, щоб погратися у яку-небудь гру!

А хто вигадував для них ігри?

Звичайно, ви правильно здогадалися! Ігри для дітей вигадував Клюбик!

Так, так, це він вигадав усі ігри на світі: "класики", "резинку", "кицьки-мишки", "зіпсований телефон", "Я садівником родився"!

Це він придумав усі лічилки, дражнилки, і загадки. Мало того, він придумав скакалки, повітряні кульки, м'ячі, пасочки, свистульки, пищики, гойдалки, каруселі і таке інше. Найкраще йому придумувалося, коли біля нього бігали, галасували, вовтузилися, сопіли і бримчали Катрусі, Васильки, Наталки, Марічки, Сашки, Оленки, Оксанки та Миколки. І навпаки, коли він був сам, то скільки б не прикладав пальця до лоба, не заплющував очі, не морщив чоло і нічого ніколи не міг придумати.

Ви спитаєте, а як же він розповідав дітям придумані ігри? А отак: придумає, складе собі на долоньку, а тоді чекає, коли повз нього котрийсь з дітей пробіжить. Як тільки до нього хтось наблизиться, Клюбик її пф-ф-фу! І здмухне гру з долоньки просто йому під ніс. А Сашко чи Оксанка аа-а-апчхи! І чхне і одразу ж кричить:

Ой, слухайте, що я придумав!

* * *

ДРУГА ОПОВІДКА про Бібла-Бабла

Поруч з клубом, у старій бібліотеці, на одній з полиць книжкових жив давній приятель Клюбика і знаменитий мандрівник БІБЛ-БАБЛ.

Він носив величезні круглі окуляри і був страшенно розумний. Ще б пак! Мало того, що він об'їздив усенький світ, він ще й перечитав геть усі книжки на світі. Бо Бібл-

Бабл знав УСІ МОВИ, ЯКІ Є НА ЗЕМНІЙ КУЛІ!

Гадаєте, всі знати не можна? Ще й як можна! Варто тільки захотіти.

Клубик і Бібл-Бабл часто ходили один до одного в гості. Можна навіть сказати, що ходили вони в гості один до одного кожен день. Приміром, вранці Клубик прийде в гості до Бібла-Бабла, а ввечері Бібл-Бабл до Клубика. Або навпаки. Вранці Бібл-Бабл, а ввечері Клубик.

А бачилися вони так часто тому, що дуже звикли один до одного і просто не могли один без одного жити. Адже дружили вони вже 777 років, 7 місяців і 7 днів. Уявляєте? За такий час можна так міцно звикнути, так міцно, що й не розвикнешся ніколи.

Правда, Клубик був трохи старший від Бібла, всього на якихось там дві тисячі років. І через ті якісь пару тисяч років він називав Бібла не інакше, як "юначе". Як тільки щось, так одразу: "Ви, юначе..."

* * *

ТРЕТЯ ОПОВІДКА

про несподіваного гостя

Місячними ночами друзі частенько гуляли біля старого лелечачого гнізда на стрісі клубу.

Чому саме ночами, питаєте ви? Ні, не тому, що боялися, ніби хтось побачить їх. Бо побачити їх не зможе ніхто, поки вони самі цього захотять. А тому, що Бібл-Бабл любив дивитися на зірки.

Під час таких прогулянок він просто-таки не зводив з них очей. Закладав руки за спину і дивився, дивився, дивився на небо. А на скельцях його круглих окулярів місяць зблискує і зірки мерехтять. І так йому добре і затишно.

Отак і гуляють удвох — Бібл-Бабл, худий, схожий на закладку до книжки, а поруч маленький, кругленький, схожий на м'ячик Клубик.

А коли жаркої літньої днини, бувало, налетить гроза, налле теплих калюж, отоді Клубик витягає приятеля на вулицю. Закочує холоші своїх штанів і залюбки шльопає босяка по калюжах. А Бібл-Бабл їх обережненько обходить.

Отак би і жили Клубик із Біблом, якби одного разу не трапилася надзвичайна пригода. Гуляли приятелі якось коло лелечачого гнізда, як звичайно. Ніч була зоряна, ясно світив місяць. Аж раптом зорі померкли, місяць зник.

Клубик глянув угору і побачив, що все небо закрили величезні чорні крила. Ой, як злякалися друзі! Та, оговтавшись, вони зрозуміли, що це сів коло них на краєчок лелечачого гнізда великий кажан. На спині в нього, міцно вчепившись у м'яке хутро, сидів справжній маленький клоун і перелякано дивився на них.

* * *

ЧЕТВЕРТА ОПОВІДКА

про клоуна Пузю

На голові у маленького клоуна був ковпачок з пухнастою кулькою зверху. Очі й рот обведені білими смугами.

Раптом клоун беркицьнувся з кажана додолю і сів, широко розставивши ноги. З його очей забили два фонтанчика сліз. Клоун почав нишпорити по кишнях. Він витягнув з них надуту повітряну кульку, пищик, скакалку, обруч і запалену свічку. Але продовжував далі нишпорити по кишнях.

Тод Бібл-Бабл, який уважно стежив за клоуном, нахилився до Клюбика і сказав:

— Колега, вам не здається, що наш гість шукає носовичка?

Здається, палки-скакалки, дайте йому свій, — відповів Клубик.

Бібл вийняв свого носовичка і простягнув маленькому клоунов.

— Велике спасибі, — мовив той, приклавши носовичка до очей. Фонтанчики одразу ж перестали бити. — Мій носовичок завжди кудись зникає.

Тут у його кишеньці щось голосно луснуло. Клубик і Бібл аж підскочили з несподіванки. Клоун сягнув до кишеньки і витяг з неї залишки великої хлопавки.

Нічого, — заспокоїв він друзів, виставивши вперед долоньку, — це просто така собі хлопавка!

Клубик і Бібл-Бабл перевели подих. Клоун підвівся і почав збирати те, що повитягав з кишень.

* * *

П'ЯТА ОПОВІДКА

про таємничі зникнення

Упоравшись з ним, він повернувся до друзів, що терпляче чекали.

— Добрий день! — привітався клоун. — Мене звати Пузя. Я шукаю Клюбика і Бібла-Бабла. Це, часом, не ви будете?

— Ми, — разом відповіли друзі.

— Ви — Клубик, — тицьнув пальцем у груди Бібла Пузя, — а ви — Бібл, — тицьнув він Клюбика.

— Навпаки, — знову одночасно відповіли друзі.

— Умгу, — мовив Пузя.

Він присів на краєчок лелечачого гнізда і замислився.

Клубик ліктем штовхнув Бібла:

— Вам не здається, колега, що наш гість хоче нам щось повідомити?

— Здається, — мовив Бібл, — але, по-моєму, він не знає, з чого почати.

— Саме так! Саме так! — раптом підскочив Пузя. — З чого б мені почати?

— Почніть з початку! — весело підказав йому Клубик. — Що там було з самого

початку?

— З початку, то з початку, Пузя скуйовдив свої руді патли на потилиці. — Спочатку було те, що в мене, коли я виступав на манежі, зникли кольорові м'ячі, якими я жонглював.

— Як зникли? — разом вигукнули друзі.

— Отак зникли, — розвів руками Пузя. — Пф-ф-ф — і розтали в повітрі. Потім у іншого клоуна — Пантлика — зникли теж під час виступу повітряні кульки з пищиками і вісімнадцять хлопавок! І почалося! І почалося! І він почав загинати пальці на руці.

* * *

ШОСТА ОПОВІДКА

про сищика Пищика

— З нашого міста зникли спочатку каруселі, чортові колеса, гойдалки — раз! З іграшкових магазинів — всі дитячі іграшки — два! З книжкових магазинів усі книжки — іграшки, книжки-розмалюйки, книжки-розкладушки і взагалі всі книжки, у яких щось пишеться про ігри — три, — розповідав клоун. Він замовк, щоб перевести подих.

— Діти почали забувати, як гратися у "зіпсований телефон", у "Я садівником родився", "резинку", "класики" і в усі дитячі ігри. Оце, що зі мною, — Пузя знову витяг з кишені блакитну повітряну кульку, пищика, обруч, скакалку і запалену свічку, — це все, що у нас залишилося.

— От-так-так! — вражено презирнулися Клюбик з Біблом. — І куди це все поділося?

— Ніхто цього не знає, — розгублено розвів руками Пузя. — Зникло — і все! Наш всесвітновідомий сищик Пищик вже з ніг збився — і нічогісінько! Та й потім, ви знаєте. — перейшов на шепіт Пузя, — він сам за себе тепер потерпає! Ви зрозуміли?

Клюбик і Бібл заперечливо покрутили головами.

Пузя присунувся ближче до них і ще тихіше прошепотів:

— Через своє ім'я! Він також боїться зникнути! Він навіть змінив своє прізвище! Сказав, щоб його усі називали ПРРРищиком!

— Ну?

— Ну, спочатку діти почали його дратувати:

Сищик Прищик

Сів на пищик.

Пищик пищить,

Сищик верещить!

А потім діти почали забувати всі дратувальники, лічилки, загадки. Вони забули, що таке пищик. І Пищик справді зник — він став тепер Прищиком. Але боїться й далі. Виходить на вулицю лише у броньованому плащі і з наклеєними вусами.

* * *

СЬОМА ОПОВІДКА

про цирк, який зник

Клюбик і Бібл співчутливо похитали головами.

— Ну, а навіщо ви шукали нас, юначе? — порушив мовчанку Клюбик.

— Як навіщо? — аж підскочив Пузя. — А хто ж, як не ви, всесвітньовідомі професор ігр та академік читання, може допомогти всім жителям нашого міста? Більше нікому! От ми й вирішили...

— Хто це — ми? — перебив його Клюбик.

— Ми — це я, клоун Пантлик, сищик Пищик, тобто, тьфу, Прищик і танцівниця Зірка, яка раптом розучилася танцювати на дроті, — сумно закінчив свою розповідь Пузя.

— Ага, то вона вміє танцювати на дроті? — спитав Бібл.

— Вірніше, вміла, — печально пояснив Пузя. — Бо одного разу, коли ми прийшли на роботу, не побачили на звичному місці ні дроту, ні цирку.

— Як це? — вражено перепитали друзі. — Невже зник цілий цирк?! Цілий-цілісінький цирк?

— Еге ж, увесь цирк, разом з тиграми, конюшнями, прожекторами і квитковими касами. А на його місці стояв величезний похмурий будинок. На ньому величезними літерами було написано: "Поспішайте, поспішайте! Купуйте квитки на єдиний у світі Ілюзіон жахів!"

— Ілюзіон жахів? — сердито перепитав Клюбик. І повернувся до Бібла. — Ну, колего, що ви на це скажете?

— Я гадаю, — поважно мовив Бібл-Бабл, — що ми негайно повинні вирушити в це місто і розібратися, хто це краде у дітей іграшки та книжки.

— Згоден з вами, палки-скачки! — сказав Клюбик. — Ну що ж, тоді рушаймо!

* * *

ВОСЬМА ОПОВІДКА

про мандрівку до міста

— Стривайте, — сказав Клюбик. — А як же ми доберемося туди?

— Я пропоную вам найзручніший транспорт, — сказав Пузя, — мого знайомого кажана. Ви вже його, до речі, бачили.

— Гм, гм! — сказав Бібл-Бабл. — Якщо це буде зручно для кажана.

— Так, звичайно! — поспішив завірити його Пузя. — Ходімте, він чекає нас он за тим димарем.

Кажан справді чекав на них. Всі вилізли йому на спину.

— Тримайтеся міцніше за хутро! — попередив Пузя.

У вухах їм засвистів вітер, місяць заплигав по небу, а в грудях залоскотало.

Призвичаївшись трохи до польоту, Клюбик і Бібл могли навіть поглядати на землю.

Кажан летів не дуже високо над деревами. Під ним пропливали вогники сіл, зблискували у місячному сяйві невеликі озерця й річки.

Нарешті Пузя сказав:

— Дивіться, попереду місто!

Справді, перед мандрівниками засяяло вогнями нічне місто.